

Sygn. akt *XVII AmA 79/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Maciej Kruszyński</i>
Protokolant –	sekr. sąd Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu 28 października 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. we W.*

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów***

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania Powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 lipca 2020 roku, numer (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) *sp. z o.o. we W.* na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (słownie: siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Maciej Kruszyński

Sygn. akt *XVII AmA 79/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 lipca 2020 r., Nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu - wszczętego z urzędu - postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.:

I. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i

konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076), uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076), działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. polegające na: nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty całości lub części kredytu konsumentom całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy,

co jest niezgodne z art. 49 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076) i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 7 stycznia 2020 r.,

II. na podstawie art. 27 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o

ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076) nałożył na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów opisanego w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, poprzez:

1) złożenie na stronie internetowej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (na moment wydania decyzji: (...)) jednokrotnego oświadczenia o następującej treści:

„W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaną w dniu ... lipca 2020 r. nr (...) (...) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. informuje, że stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty całości lub części kredytu konsumenckiego całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, co jest niezgodne z art. 49 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083).

Praktyka ta godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076). Decyzja Prezesa UOKiK nr (...) (...) z dnia ... lipca 2020 r. dostępna jest pod adresem www.uokik.gov.pl”.

- w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się decyzji w następujący sposób:

a) czarną czcionką (kod szesnastkowy (...) # (...)) (...) na białym tle (kod szesnastkowy (...) (...)),

b) tekst powyższego oświadczenia wyjustowany,

c) czcionką pogrubioną (bold) fragment: (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. informuje, że stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty całości lub części kredytu konsumenckiego całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy”,

d) w górnej części strony głównej domeny (...) i na każdej innej stronie internetowej przedsiębiorcy zastępującej tę stronę w przyszłości, bez możliwości zamknięcia informacji przez użytkownika; oświadczenie ma być widoczne przez cały czas, gdy użytkownik jest na stronie (oświadczenie nie może przybrać formy np. rotacyjnego banera czy slajdera),

e) czcionka powinna odpowiadać wielkości czcionki zwyczajowo używanej na ww. stronie internetowej, tekst umieszczony w ramce, o rozmiarze takim, aby była ona w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie, z uwzględnieniem marginesu 2,5 cm z każdej strony,

f) fragment: „Decyzja Prezesa UOKiK nr (...) (...)” będzie stanowić hiperłącze prowadzące do strony internetowej (...), przy czym oświadczenie to będzie dostępne na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania,

2) przekazanie za pośrednictwem przedstawicieli (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. albo listem poleconym w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji każdemu konsumentowi, który w okresie od 16 maja 2016 r. do 6 stycznia 2020 r., przed terminem (przed zakończeniem umowy) spłacił pożyczkę

udzieloną przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., pisma zawierającego następującą informację:

„W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaną w dniu ... lipca 2020 r. nr (...) (...) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. informuje, że stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty całości lub części kredytu konsumenckiego całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, co jest niezgodne z art. 49 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r., poz. 1083). Praktyka ta godziła w zbiorowe interesy konsumentów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z wcześniejszą spłatą przez Panią/Pana pożyczki w celu odzyskania nadpłaconej kwoty istnieje możliwość złożenia reklamacji wraz z podaniem numeru rachunku. Reklamację należy przesłać pocztą na adres: [(...) uzupełni adres] lub drogą mailową na adres: [(...) uzupełni adres mailowy]”.

3) dokonanie zwrotu - w ramach przysporzenia konsumenckiego - części opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej, proporcjonalnie do okresu o który skrócono czas obowiązywania umowy pożyczki w związku z jej wcześniejszą spłatą, konsumentom, którzy w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do 6 stycznia 2020 r. spłacili pożyczkę w terminie wcześniejszym niż przewidziany w umowie i złożą reklamację, o której mowa w pkt II.2 niniejszej decyzji. Zwrotu tego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. dokona, stosując tzw. metodę liniową, w terminie 30 (trzydziestu) dni od dnia złożenia reklamacji na numer rachunku bankowego wskazany w reklamacji.

III. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076) oraz na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 i 695), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1076), postanowił obciążyć (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kosztami postępowania w wysokości 34,70 PLN oraz zobowiązać przedsiębiorcę do ich zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 uokik w związku z art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim (tj. z dnia 16 maja 2019 r., Dz.U. z 2019 r. poz. 1083, z późn. zm.) przez błędne zastosowanie i przyjęcie, że działanie Powoda trwające od dnia 16 maja 2016 roku do 6 stycznia 2020 roku w postaci nieobniżania, w przypadku przedterminowej spłaty całości lub części kredytu konsumenckiego, całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej, spełniało przesłanki do uznania go za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, zdefiniowane w tym artykule, w sytuacji, gdy:

a) brak jest podstaw do uznania, iż zachowanie Powoda można uznać za sprzeczne z prawem albowiem działanie Powoda było zgodne z wykładnią literalną art. 49 ust. 1 i 2 ukk stosowaną w obrocie, jak również potwierdzaną w judykaturze oraz w doktrynie;

b) działania Powoda nie zniekształcają zachowania konsumenta w sposób istotny, gdyż nie mogą powodować podjęcia przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej zawarcia umowy, której inaczej by nie podjął - konsument bowiem posiadał pełne informacje o produkcie, jak również o fakcie braku zwrotu opłaty za udzielenie pożyczki, jak i opłaty prowizyjnej w przypadku przedterminowej spłaty kredytu, gdyż wszystkie informacje znajdują się w umowie zawieranej przez konsumenta;

c) organ uznał za datę początkową stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów przez Powoda dzień 16 maja 2016 roku, który to dzień odpowiada publikacji przez Prezesa Urzędu Konkurencji i Konsumentów oraz Rzecznika Finansowego interpretacji art. 49 ukk, podczas gdy publikacja taka nie stanowi źródła prawa powszechnie

obowiązującego, a brak zastosowania się przez Powoda do tez wskazanych w przedmiotowej publikacji nie może skutkować dla niego negatywnymi konsekwencjami;

d) organ uznał za datę zaniechania praktyki dzień 7 stycznia 2020 roku, podczas gdy wszyscy konsumenci, którzy dokonali przedterminowej spłaty swojego zobowiązania pożyczkowego, przed datą 7 stycznia 2020 roku (czyli przed datą wdrożenia automatycznego systemu wyliczenia wysokości opłaty podlegającej zwrotowi na rzecz konsumenta), od dnia 11 września 2019 roku mają możliwość złożenia wniosku o zwrot części opłat poniesionych przez siebie w związku z wcześniejszą spłatą pożyczki, zaś wszystkie wnioski rozpatrywane są pozytywnie. Powyższe prowadzi do wniosku, iż brak jest podstaw do wskazania jako datę końcową praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumenta dnia 7 stycznia 2020 roku, albowiem brak jest jakiegokolwiek podstawy prawnej do uznania, iż zwrot środków ma następować automatycznie, w szczególności gdy wszystkie wnioski konsumentów są rozpatrywane pozytywnie. Co więcej, brak jest podstawy prawnej dla automatycznego zwrotu środków jako jedynej poprawnej formy zwrotu nadpłaconej części pożyczki, co potwierdził sam Prezes UOKiK w swojej decyzji w punkcie II 3) zobowiązując przedsiębiorcę do dokonania zwrotu w ramach przysporzenia konsumentckiego po złożeniu reklamacji przez konsumentów;

e) przedsiębiorca nie może ponosić negatywnych skutków błędnej bądź nieprecyzyjnej implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r, gdyż to na Państwie Członkowskim spoczywa obowiązek odpowiedniego dostosowania się do porządku prawnego Unii Europejskiej. Co więcej, ww. dyrektywa ma charakter względnie obowiązujący, zaś jej implementacja ma prowadzić do zbliżenia porządków prawnych państw członkowskich, ale nie do ich identyczności, co powoduje, iż różnice w treści norm przygotowanych jako implementacje dyrektyw mogą różnić się w zależności od kraju;

f) podstawą prawną decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest niezgodność działania Powoda z art. 49 ukk, podczas gdy orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które stało się przyczynkiem do wydania przedmiotowej decyzji dotyczyło wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r., nie zaś polskiej ustawy. W takim przypadku biorąc pod uwagę charakter prawny dyrektywy jako aktu prawnego i jej moc wiążącą jak również wątpliwości interpretacyjne związane z jej implementacją, zarówno w Polsce jak i w innych państwach Unii Europejskiej brak jest podstaw do twierdzenia, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do uznania zachowania Powoda za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

2. naruszenie art. 27 ust. 4 uokik w związku z art. 26 ust. 2 uokik poprzez zastosowanie w decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów środków w celu usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, które nie spełniają zasady proporcjonalności, jak również adekwatności, w szczególności w zakresie kosztów z jakimi związane jest wykonanie nałożonych na przedsiębiorcę obowiązków.

Wobec powyższego, wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez:

a) uznanie, że praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów trwała od dnia 11 września 2019 roku do dnia 6 stycznia 2020 roku;

b) ustalenie, iż oświadczenie opisane w II. pkt 1) decyzji dostępne będzie na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 1 (jednego) miesiąca od daty jego opublikowania;

c) uchylenie pkt II. 2) decyzji w całości, ewentualnie

d) zmianę punktu II 2) decyzji poprzez:

i. zastąpienie daty „16 maja 2016 r.” datą „11 września 2019 roku” i

ii. zastąpienie sformułowania „listem poleconym” na sformułowanie „za pośrednictwem poczty elektronicznej, za pośrednictwem wiadomości SMS z odesłaniem do strony internetowej (...) Sp. z o.o. albo listu zwykłego”;

e) zmianę pkt III 3) decyzji poprzez zastąpienie daty „16 maja 2016 r.” datą „11 września 2019 roku”.

oraz o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Powoda, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes UOKiK podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

W piśmie z 2 marca 2021 r. powód podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS (...).

Przedmiot prowadzonej przez Spółkę działalności stanowią pozostałe formy udzielania kredytów ((...)) i pozostałą finansową działalność usługową gdzie indziej niesklasyfikowaną, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych ((...)).

Dowód: wydruk z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. z dnia 8 lipca 2020 r. k. 553 akt adm.

Przedsiębiorca wyjaśnił, że prowadzi działalność jako pożyczkodawca na terenie całej Polski. Spółka udziela pożyczek pieniężnych samodzielnie bądź korzystając z usług pośredników. W ofercie Spółki znajdują się pożyczki wieloratalne udzielane na okres od 6 do 36 miesięcy w wysokości od 500 zł do 10 000 zł. W obrocie z konsumentami, Spółka zawiera umowy w oparciu o wzorce pn.: „Umowa pożyczki o nr...”, do których zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r., poz. 1083, dalej „ukk”).

Dowód: Pismo Spółki z 10 sierpnia 2017 r., k. 11 akt adm.

Pismo Spółki z 10 maja 2018 r., k. 260 akt adm.

Spółka posługiwała się następującymi wzorcami umów:

1. od 17 kwietnia 2016 r. do 4 lipca 2016 r.:

- umowa pożyczki zawierana na odległość (umowa zawierana za pomocą telefonu) [(...)],
- umowa pożyczki zawierana na odległość (umowa zawierana korespondencyjnie, doręczana przez kuriera) [(...)],
- umowa pożyczki zawierana z udziałem pośrednika kredytowego [(...)].

2. od 5 lipca 2016 r. do 13 lutego 2017 r.:

- umowa pożyczki zawierana na odległość (umowa zawierana za pomocą telefonu) [(...)],
- umowa pożyczki zawierana na odległość (umowa zawierana korespondencyjnie, doręczana przez kuriera) [(...)],
- umowa pożyczki zawierana z udziałem pośrednika kredytowego [(...)].

3. od 14 lutego 2017 r.-18 marca 2020 r.:

- umowa pożyczki zawierana na odległość (umowa zawierana za pomocą telefonu) [(...)],
- umowa pożyczki zawierana na odległość (umowa zawierana korespondencyjnie, doręczana przez kuriera) [(...)],
- umowa pożyczki zawierana z udziałem pośrednika kredytowego [(...)],
- umowa pożyczki zawierana przez Internet [(...)].

4. od marca 2018 r.-18 marca 2020 r.:

- umowa wykorzystywana przy zawieraniu umowy pożyczki na odległość przy udziale pośrednika kredytowego - (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. za pomocą serwisu internetowego znajdującego się pod adresem (...) [(...)]

(do każdego z tych wzorców stosowany był formularz informacyjny)

W powyższych wzorcach Spółka zamieściła postanowienia o następującej treści:

1. „W przypadku przedterminowej całkowitej spłaty pożyczki Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu (nie dotyczy to Opłaty przygotowawczej) o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania Umowy pożyczki chociażby Pożyczkobiorca poniósł je przed tą spłatą”

Postanowienie o tej treści znajdowało się w następujących wzorcach umownych:

- §8.2 [(...)],
- §8.2 [(...)],
- §8.2 [(...)].

2. „W przypadku przedterminowej całkowitej spłaty pożyczki Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu (nie dotyczy to Opłaty przygotowawczej oraz opłaty za udzielenie pożyczki) o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania Umowy pożyczki chociażby Pożyczkobiorca poniósł je przed tą spłatą”

Postanowienie o tej treści znajdowało się w następujących wzorcach umownych:

- §8.2 [(...)],
- §8.2 [(...)],
- §8.2 [(...)].

3. „W przypadku przedterminowej całkowitej spłaty pożyczki Całkowity Koszt Pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania Umowy pożyczki chociażby Pożyczkobiorca poniósł je przed tą spłatą . Opłata za udzielenie pożyczki nie zależy od okresu kredytowania i nie jest zwracana”

Postanowienie o tej treści znajdowało się w następujących wzorcach umownych:

- §9.2 [(...)],
- §9.2 [(...)],
- §8.2 [(...)],
- §8.2 [(...)],
- §8.2 [(...)].

Dowód: Pismo Spółki z 10 sierpnia 2017 r., k. 11-21 akt adm., wraz z załącznikami,

Pismo Spółki z 10 maja 2018 r. k. 260-264 akt adm., wraz z załącznikami,

Pismo Spółki z 20 maja 2020 r., k. 518-523 akt adm., wraz z załącznikami,

W toku postępowania administracyjnego, Spółka wyjaśniła istotę stosowanej praktyki. Mianowicie, wskazała w przypadku spłaty całości lub części kredytu wcześniej, zwracana jest część opłaty prowizyjnej - część ta obliczana jest jako część nienależnej opłaty prowizyjnej będąca stosunkiem pomiędzy różnicą między pierwotnym dniem spłaty pożyczki, a datą zawarcia powiększoną o 15 dni, do różnicy pomiędzy datą spłaty pożyczki, a datą zawarcia powiększoną o 15 dni. Jako przykład wskazała, pożyczkę udzieloną dnia 2 maja 2017 roku, spłaconą w całości 22 czerwca 2017 roku. Pierwotnie ostatnia rata przypadała na 25 kwietnia 2018 roku. Pożyczka ta miała być pierwotnie spłacona po 358 dniach, a została spłacona po 51 dniach. Zgodnie z umową kwota pożyczki wyniosła 1 200 PLN, opłata prowizyjna 360 PLN. Zgodnie ze wzorem podanym wyżej w związku z wcześniejszą spłatą ta kwota została zmieniona z 360 PLN do 37,80 PLN. Kwota 322, 20 PLN została nienaliczona".

Dowód: pismo Spółki z 10 sierpnia 2017 r., k. 20 akt adm.

W toku prowadzonego postępowania Spółka wdrożyła następujące zmiany:

- wszyscy konsumenci, którzy dokonali przedterminowej spłaty swojego zobowiązania od dnia 7 stycznia 2020 r. otrzymują automatyczny zwrot części opłat (odpowiednio - opłaty przygotowawczej i opłaty za udzielenie pożyczki),
- wszyscy konsumenci, którzy dokonali przedterminowej spłaty swojego zobowiązania pożyczkowego, przed datą 7 stycznia 2020 r. (czyli przed datą wdrożenia automatycznego systemu wyliczenia wysokości opłaty ulegającej zwrotowi na rzecz konsumenta), od dnia 11 września 2019 r. mają możliwość złożenia wniosku o zwrot części opłat poniesionych przez siebie w związku z wcześniejszą spłatą pożyczki. Wszystkie wnioski rozpatrywane są pozytywnie, a różnica w wysokości pomniejszanej opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej zwracana jest konsumentowi,
- dokonano przeszkolenia pracowników oraz dostosowano wzorce dokumentów wdrażając od 19 marca 2020 r. nowe wzorce zawierający zmienione postanowienia dotyczące całkowitej wcześniejszej spłaty (obecne uniwersalne brzmienie we wszystkich stosowanych wzorcach umownych to: „W przypadku przedterminowej całkowitej spłaty pożyczki Całkowity Koszt Pożyczki ulega proporcjonalnemu obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania Umowy pożyczki, chociażby Pożyczkobiorca poniósł je przed tą spłatą”),
- kwotę obniżenia kosztów kredytodawca oblicza stosując metodę liniową.

Dowód: Pismo Spółki z 12 grudnia 2019 r. k. 471-472 akt adm.,

pismo Spółki z 31 marca 2020 r. k. 476 akt adm.,

pismo Spółki z Finanse z dnia 20 maja 2020 r. k. 518 akt adm.,

pismo Spółki z Finanse z dnia 27 maja 2020 r. k. 547 akt adm.,

pismo Spółki z Finanse z dnia 18 czerwca 2020 r. k. 550 akt adm.,

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 uokik stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności:

2) naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji;

3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji;

4) proponowanie konsumentom nabycia usług finansowych, które nie odpowiadają potrzebom tych konsumentów ustalonym z uwzględnieniem dostępnych przedsiębiorcy informacji w zakresie cech tych konsumentów lub proponowanie nabycia tych usług w sposób nieadekwatny do ich charakteru. W ust. 3 przewidziano natomiast, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

Przyjmuje się, że zakaz z art. 24 uokik obejmuje zachowania przedsiębiorcy, które można określić jako „generalne”, tj. dotyczące każdego konsumenta znajdującego się w określonej sytuacji. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład określonej grupy (T. Skoczny, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, 2014 r., System Informacji Prawnej Legalis). Przedmiotem ochrony nie są zatem interesy indywidualnego konsumenta lub grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich klientów traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę.

Bezprawność w rozumieniu art. 24 uokik jest przy tym obiektywnym czynnikiem, a więc niezależna jest od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość istnienia naruszeń. Bezprawność jest także niezależna od wystąpienia szkody. Bezprawne praktyki muszą być wymierzone w zbiorowe interesy konsumentów, czyli odnosić się do obecnych, przyszłych i potencjalnych konsumentów, a więc naruszać prawa nieograniczonej, bliżej nieokreślonej liczby konsumentów. Interes, który jest chroniony owym przepisem, to interes prawny, rozumiany jako określone potrzeby konsumenta, które zostały uznane przez ustawodawcę za godne ochrony (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 13 lipca 2006r., sygn. akt III SZP 3/06, OSNP 2007, nr 1-2, poz. 35).

Za nieuczciwą praktykę rynkową należy uznać taką, która jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu lub po jej zawarciu (art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym). Za nieuczciwą praktykę rynkową uważa się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową a także stosowanie sprzecznego z prawem kodeksu dobrych praktyk (ust.2).

W ocenie prezesa UOKiK spółka dopuściła się praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o czym mowa jest w art. 24 ust. 1 i 2 uokik, z uwagi na naruszenie, przy udzielaniu kredytów konsumenckich, art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim, poprzez nie obniżanie, w przypadku przedterminowej spłaty całości lub części kredytu konsumenckiego, całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty za udzielenie pożyczki lub opłaty przygotowawczej.

W ocenie Powoda do naruszenia w treści art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim nie doszło, a działanie Powoda zgodne było z wykładnią tego przepisu, potwierdzoną w piśmiennictwie oraz judykaturze.

Zasadniczą zatem dla rozstrzygnięcia kwestią w niniejszym postępowaniu pozostawała kwestia oceny postępowania Powoda, przy udzielaniu kredytów konsumenckich, w kontekście art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim. Ustalenie bowiem, iż działanie powoda nie naruszało tego przepisu implikowałoby zmianę błędnej – w takiej sytuacji - decyzji Prezesa.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 u.k.k. w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed spłatą. Zaś w myśl art. 49 ust. 2 u.k.k. w przypadku spłaty części kredytu przed terminem określonym w umowie, ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Rozważania w przedmiocie oceny praktyki Powoda dotyczącej stosowania tego przepisu zacząć należy od zastrzeżenia, że od chwili wejścia w życie ustawy o kredycie konsumenckim sposób stosowania art. 49 ust. 1, dotyczący sposobu rozliczania kosztów kredytu w przypadku jego przedterminowej spłaty, budził wiele wątpliwości interpretacyjnych. Zarówno, jeżeli chodzi o zasady dokonywania obniżki kosztów, które składać miały się na całkowity koszt kredytu konsumenckiego jak również metody obniżania tych kosztów. Przyjmowano wykładnię, opartą na literalnym brzmieniu ustawy, zgodnie z którą dokonywano wyodrębnienia dwóch kategorii kosztów wchodzących w skład całkowitego kosztu kredytu konsumenckiego – tych, których wysokość jest uzależniona od okresu kredytowania i które podlegają obniżeniu w przypadku dokonania przez konsumenta przedterminowej spłaty kredytu, oraz tych, których wysokość nie jest uzależniona od okresu kredytowania i które nie podlegają obniżeniu w przypadku przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta. Co oczywiste, przedsiębiorcy udzielający kredytów skłaniali się ku stosowaniu tej wykładni. Praktyka taka nie była również kwestionowana (znalazła się np. rekomendacji Komitetu do spraw kredytu konsumenckiego i Rady Prawa Bankowego dotyczącej wybranych problemów interpretacyjnych w nowej ustawie o kredycie konsumenckim, uchwała nr 203/2011 Zarządu Związku Banków Polskich z 9 sierpnia 2011 roku). Istotnie na taki sposób rozumienia tego przepisu wskazywały również niektórzy, cytowani w uzasadnieniu odwołania, komentatorzy. Przy czym zastrzec należy, że równolegle - zarówno w orzecznictwie sądowym jak również w piśmiennictwie - wskazywano na odmienną wykładnię tej regulacji, prowadzącą do tego, że w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego nastąpić winno obniżenie wszystkich możliwych kosztów tego kredytu, niezależnie od tego jaki mają charakter i niezależnie od tego kiedy zostały faktycznie poniesione przez kredytobiorcę – proporcjonalnie do okresu o jaki w skrócona została umowa kredytu. 16 maja 2016 roku Rzecznik Finansowy oraz Prezes UOKiK ogłosili wspólne stanowisko, w którym przystawili taki właśnie sposób interpretacji art. 49 ust. 1 u.k.k.

Wątpliwości w tym przedmiocie rozwiła ostatecznie wykładnia art. 49 ust. 1 u.k.k. dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 11 września 2019 r., C-383/18. TSUE wskazał, że art. 16 ust. 1 Dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. Obniżka całkowitego kosztu kredytu obejmuje również koszty, których wysokość nie jest zależna od okresu obowiązywania umowy. Zwrócił także uwagę, że celem Dyrektywy jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Ów system ochrony opiera się na założeniu, że konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca zarówno pod względem możliwości negocjacyjnych, jak i ze względu na stopień poinformowania. W celu zagwarantowania tej ochrony art. 22 ust. 3 Dyrektywy zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby przepisy przyjmowane przez nie w celu wykonania Dyrektywy nie mogły być obchodzone poprzez sposób formułowania umów. Tymczasem skuteczność prawa konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu byłaby osłabiona, gdyby obniżenie kredytu mogło ograniczyć się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależne od okresu obowiązywania umowy, ponieważ wysokość i podział kosztów są określane jednostronnie przez przedsiębiorcę, a rozliczenie kosztów może obejmować pewną marżę zysku. Ponadto ograniczenie możliwości obniżenia całkowitego kosztu kredytu jedynie do kosztów wyraźnie związanych z okresem obowiązywania umowy pociągałoby za sobą ryzyko, że konsument zostanie obciążony wyższymi jednorazowymi płatnościami w chwili zawarcia umowy o kredyt, ponieważ kredytodawca mógłby próbować ograniczyć do minimum koszty zależne od okresu obowiązywania umowy.

Sądy powszechne związane są tą interpretacją, co znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2019 roku, III CZP 45/19. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż „Zasada powszechnego związania wykładnią prawa unijnego dokonaną przez TSUE wynika z istoty i funkcji postępowania prejudycjalnego oraz autonomii prawa unijnego względem prawa krajowego znajduje potwierdzenie w orzecznictwie samego Trybunału (zob. wyroki: z dnia 27 marca 1980 r., 61/79; z dnia 4 czerwca 2009 r., C-8/08, 10 kwietnia 1984 r., C-14/83, oraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego - zob.m.in. wyroki z dnia 10 kwietnia 2019 r., II UK 504/17, z dnia 5 grudnia 2019

r., III PO 7/18, postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2018 r., III UZP 4/18, OSNP 2018 Nr 12, poz. 165). Orzeczenie TSUE, wiąże sądy krajowe, skoro wydanie przez sąd krajowy orzeczenia z oczywistym naruszeniem wyroku TSUE może stanowić podstawę odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom wskutek naruszenia prawa wspólnotowego (zobacz np. wyrok ETS z 30 września 2003 r., w sprawie C-224/01 K., pkt 56 i 57).”

Przedstawione do tej pory rozważania, prowadzą do wniosku, iż ta część odwołania, która stanowi polemikę w zakresie sposobu wykładni art. 49 ust. 1 i 2 u.k.k. i skłonić ma Sąd do przyjęcia, iż praktyka stosowana przez Powoda przy udzielaniu kredytów konsumenckich nie naruszała tego przepisu, jest w istocie pozbawiona doniosłości z uwagi na fakt, iż kwestię jak należy wyklądać art. 49 ust. 1 u.k.k. przesądził powołany wyżej wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w zakresie sposobu wykładni przepisu wiąże sądy powszechne Rzeczypospolitej Polskiej.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, iż Sąd w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę podziela wykładnię art. 49 ust. 1 i 2 u.k.k. poczynioną w cytowanych wyżej judykatach. Niezależnie bowiem od niewątpliwych nieścisłości sformułowania tego przepisu (vide E. T. [w] Redukcja kosztów kredytu konsumenckiego, a przedterminowe jego spłata w świetle art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim; Studia prawno-ekonomiczne, t. C, 2016 s.163-177), stanowiącego implementację rozwiązań, o których mowa w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki (Dz. Urz. UE L 133.22.5.2008), przepis ten od początku jego stosowania mógł i powinien być wykładany w duchu Dyrektywy i w sposób celowościowy, czemu nie sprzeciwiało się literalne brzmienie przepisu. Sformułowanie, iż w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu „o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy” przy celowościowym ujęciu winno być traktowane jako traktujące o wszelkich kosztach związanych z umową kredytu, które w przypadku przedterminowego zakończenia umowy powinny być rozliczone za okres, o który skrócono czas obowiązywania umowy - czyli obniżyć koszty umowy poniesione przez konsumenta proporcjonalnie do okresu, o jaki skróceniu uległa umowa. O obniżeniu całkowitego kosztu kredytu proporcjonalnie do okresu, który skrócono czas obowiązywania umowy, licząc od momentu spłaty kredytu przed terminem mowa jest w uzasadnieniu projektu ustawy o kredycie konsumenckim, który wskazuje, że przepis 49 „ustanawia zasadę proporcjonalnej redukcji kosztów” (...)

Poza sporem było w niniejszej sprawie, ustalone zostało przez Prezesa UOKiK w toku postępowania administracyjnego, że dokonywane przez Powoda proporcjonalne rozliczenie z konsumentem dotyczyło jedynie opłaty prowizyjnej. Spółka nie zwracała konsumentom należnych im części opłaty przygotowawczej i/lub za udzielenie pożyczki. Postępowanie takie, jakkolwiek – o czym była mowa wyżej – oparte na wykładni art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim prezentowanej przez część doktryny i orzecznictwa, obiektywnie naruszała wskazaną regulację, wprowadzając rozwiązanie niekorzystne dla konsumentów. Powód przyjął wykładnię która była korzystna dla niego, co oczywiście per se nie może być przedmiotem zarzutów pod jego adresem. Powód jako przedsiębiorca działający na rynku kredytów konsumenckich realizuje naturalne w gospodarce rynkowej dążenie do maksymalizacji zysków. Jako profesjonalista również (wykonujący umowy z konsumentami zgodnie z regułą należytej staranności dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej - w art. 355 § 2 k.c.) niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z pewnego ryzyka takiej, a nie innej interpretacji art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim, z uwagi na prezentowane w piśmiennictwie i judykaturze także inne (korzystniejsze dla jego klientów) poglądy na temat rozliczania kredytów konsumenckich, które zostały spłacone przez konsumenta przed terminem wynikającym z umowy. Z chwilą opublikowania przez Rzecznika Finansowego oraz Prezesa UOKiK wspólnego stanowisko, dotyczącego interpretacji art. 49 ust. 1 u.k.k. stosowanie się do tych wytycznych nie było oczywiście obowiązkiem Powoda (ostatecznie kwestię, która wykładnia jest prawidłowa przesądzą sądy), ale nie mniej winno być ewentualnie asumptem do rozważenia kwestii zmiany dotychczasowej praktyki, jako sprzecznej z zaprezentowaną wykładnią. Pozostanie przy dotychczasowej, korzystnej dla Powoda praktyce było jego ryzykiem.

Zaskarżona Decyzja jest zatem niejako pokłosiem ryzyka podjętego przez Powoda w jego działalności gospodarczej.

W konsekwencji zatem podkreślić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił zapatrywanie prezesa UOKiK zawarte w zaskarżonej decyzji, iż Powód swoim postępowaniem naruszył art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim co godziło w zbiorowe interesy konsumentów i stanowiło naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji konsumentów. Tym samym zarzut sformułowany w punkcie 1 odwołania nie zasługiwał na uwzględnienie,

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutów dotyczących kwestii czasu trwania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. W ocenie Sądu oczywistym jest, iż do praktyk naruszających interesy konsumentów dochodziło przez cały okres nieprawidłowego stosowania przez Powoda art. 49 ust. 1 i 2 u.k.k., który to przepis wszedł w życie 18 grudnia 2011 roku. Konstatacji tej nie zmieniają opisywane wyżej wątpliwości dotyczące interpretacji tego przepisu. Nie jest bowiem tak, że przepis należy „wykładać prawidłowo” dopiero od momentu, kiedy taka wykładnia zostanie zaprezentowana w wiążącym w judykacie. Przepis w niezmienionym kształcie obowiązuje bowiem od daty jego wejścia w życie. Jak wskazano wyżej różne były jego interpretacje i różna była wykładnia związana z praktyką stosowania tych przepisów przez przedsiębiorców udzielających kredytów konsumenckich, a wiążąca wykładnia płynąca z cytowanych wyżej orzeczeń TSUE i Sądu Najwyższego potwierdziła jedynie prawidłowość jednej z tych interpretacji (korzystniejszej dla konsumentów), wskazując iż podmioty udzielające kredytów konsumenckich, które swoją praktykę opierały na interpretacji przeciwnej, w istocie czyniły to w sprzeczności z zasadami płynącymi z art. 49 ust. 1 i 2 u. k.k.

Nie daje się zatem uwzględnić prezentowana w odwołaniu przez Powoda koncepcja, zgodnie, z którą upatruje on daty początkowej kwestionowanej praktyki w dniu 16 maja 2016 roku, a więc w dacie kiedy Rzecznik Finansowy oraz Prezes UOKiK ogłosili wspólne stanowisko, w którym przedstawili właściwy sposób interpretacji art. 49 ust. 1 u.k.k. Podmioty te nie stanowią bowiem prawa, ich stanowisko – stanowiące niewątpliwie sygnał do uczestników rynku do tego, jak do kwestii interpretacji art. 49 ust. 1 i 2 podchodzą podmioty stojące na straży praw konsumentów - nie zmieniało treści obowiązujących przepisów. Słusznie natomiast Pozwany nie objął swoją decyzją okresu sprzed publikacji swego stanowiska w przedmiocie interpretacji art. 49 ust. 1 u.k.k. z uwagi na wcześniejszą faktyczną akceptację praktyk opartych na nieprawidłowej wykładni przepisu.

Także, jeżeli chodzi o datę zaniechania praktyki została ona prawidłowo zidentyfikowana przez Pozwanego. Zaniechanie praktyki nie może być wiązane z podjęciem działań, które tylko pozornie prowadzą do wyeliminowania jej skutków. Takim pozornym zaniechaniem zaś były działania spółki ograniczające się zasadniczo do zadeklarowania korzystnego rozpatrywania reklamacji składanych przez konsumentów – bez skierowania do klientów informacji o takiej możliwości. W istocie wprowadzenie z dniem 7 stycznia 2020 roku automatycznego mechanizmu, który rozlicza pożyczkę po przed terminem stanowi moment faktycznego zaniechania nieprawidłowej praktyki to słusznie zostało tak potraktowane w zaskarżonej Decyzji

Sąd nie podzielił również zarzutów Powoda dotyczących zasadności i proporcjonalności zastosowanych przez Prezesa UOKiK środków nałożonych na Powoda w związanych z naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów.

Decyzja o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzająca zaniechanie jej stosowania, stosownie do art. 27 ust. 4 w zw. z art. 26 ust. 2 uokik, może określać środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Przede wszystkim należy podkreślić iż zakwestionowana praktyka dotykała jednego z fundamentalnych środków, który zgodnie z dyrektywą 87/102/EWG, wprowadzony do krajowego porządku prawnego, miały zapewnić konsumentom minimalny standard ochrony przy zawieraniu umów o kredyt na cele konsumpcyjny. Zgodnie z Dyrektywą do ustawy o kredycie konsumenckim wprowadzono bowiem określenia dotyczące formy i treści umowy, pojęcie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, oraz właśnie prawa konsumenta do przedterminowej spłaty kredytu i odpowiedniego obniżenia całkowitego kosztu kredytu w tej sytuacji, a zatem waga naruszenia jest istotna.

Środki, o których mowa w art. 24 ust. 6 uokik powinny być proporcjonalne do wagi i rodzaju naruszenia oraz koniecznych do usunięcia jego skutków.

Podkreślić należy, iż w dalszym ciągu trwają skutki naruszenia dokonanego przez Powoda, bowiem Powód dysponuje pobranymi środkami pożyczkobiorców, mimo podjętych, ww. środków ich usunięcia, tj. pozytywnego rozpatrywania indywidualnych wniosków (w toku procesu Powód nie wskazywał, jak się ma ilość pozytywnie rozstrzygniętych reklamacji do ilości zakończonych przed terminem umów). Usunięcie skutków w istocie powinno prowadzić do zwrotu nienależnie pobranych od konsumentów kwot. Wobec tego informacja o wydanej przez Prezesa UOKiK decyzji powinna dotrzeć do szerokiego kręgu konsumentów (w istocie wszystkich zainteresowanych). Niewątpliwie, sposób poinformowania określony w decyzji gwarantuje prawidłowe zawiadomienie konsumentów. Sąd podzielił stanowisko Pozwanego, iż zastosowanie środków określonych w sentencji ma za zadanie usunięcie trwających skutków stosowania przez spółkę praktyki, która negatywnie odbiła się na konsumentach, poprzez zapewnienie indywidualnym konsumentom wiedzy o skutkach decyzji, co może się przełożyć na podjęcie przez nich odpowiednich działań na drodze sądowej lub reklamacyjnej w celu odzyskania nadpłaconych kwot. Przy czym oczywiście Powód nie ponosi odpowiedzialności za brak możliwości poinformowania konsumenta, jeżeli zmieniły się dane teleadresowe, którymi konsument posługiwał się przy zawieraniu umowy.

Środki użyte w decyzji muszą być proporcjonalne do naruszenia. Powód w odwołaniu od decyzji poszukuje braku proporcjonalności zastosowanych środków, wskazując na szacowany koszty korespondencji, która będzie musiała być skierowana do konsumentów wykonanie zaskarżonej decyzji. Nie kwestionując wskazanych przez Powoda kosztów wysłania korespondencji podkreślić należy, iż koszt ten związany jest wyłącznie z ryzykiem, jakie podjął Powód, stosując korzystną dla siebie interpretację przepisów o ustawie o kredycie konsumenckim, która ostatecznie została zakwestionowana. Sąd uwzględnił przy tym fakt, iż Prezes UOKiK nie obciążył Powoda karą. Uwzględnić należało również tę okoliczność, iż Powód przez wiele lat czerpał korzyści z zabronionej praktyki i opierając się na doświadczeniu życiowym z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, iż dalece przenoszą one koszty usunięcia skutków naruszenia za okres objęty zaskarżoną decyzją (tylko w okresie objętym zaskarżoną decyzją przedterminowo zakończonych umów było 32038). Dlatego zastosowane względem Powoda środki mające usunąć skutki zakwestionowanej praktyki uznać należało za adekwatne.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński